

Juhász Róbert

Zajszűrő

zörgünk valahonnan átfurakszik a ház
repedésein a kutyaugatás
mielőtt a többi neszbe olvadna
egy másodpercre gyereksírásnak tűnik

kéményeket rajzolunk
füstölnek otthont hoznak a papírra
megfakult vasárnap délutáni alvásokat
borít el porral a forma halk zümmögése

a közeli üzemből ütemes
kopácsolás hallatszik
harkályok keresnek
vasférgeket az anyagban

pénteken farsang lesz az iskolában
estére az arcra festett félelmetes kutyaportré
nyűszítve ázik le a kádban

csontok roppannak
álarcok tarajos zápfogán
de a törések helyén olykor
csak még erősebbé válnak

Szarvasbögés

letaposott kerítések őrzik a hőt
az élükre állított négyzetek
egymásba kapaszkodva nézik
ahogy a rét a virágokkal és a rovarzajjal
feltekeredik a szénabálákba

mintha a halászháló a vizet próbálná megtartani
nem lehet nem észrevenni
ahogy mozdul a kert
megsüllyednek az árnyékok roppan a járda
s a záruk nyelvei hirtelen
nem érnek elég mélyre hogy zárjanak

távolról nézve aprónak érzem magunkat
hűvösödik utoljára úsztunk idén
a vizes fürdőruhára felvett dresszre térkép ázik
ez alapján már nem találunk haza

az est most bármiből képes fegyvert csinálni
a völgyben ködpaplan alatt
bógni kezdenek a szarvasbogarak

Deres

az ölembe akartál rohanni
mocskosnak éreztem magam
kezeim a testem mellett lógva
tűrték hogy nekem csapódj
fáradt vakolatként
omlottál le rólam

reggel a szúnyogokkal
együtt mennyezetre kentük
a zsibbadó kapaszkodásban
egyre sötétedő vérünket

a nyitott kertkapu előtt
pillanatra megálltam
mint vadászkutyák szökés előtt

növények nyugtatták az ölni készülő ősz
kinyíltak még a dér érkezete előtt
talán utoljára önmaguk sírjára
apátlan virágok szegélyezték a járdát

testem melege csak a rossz szukáé
mely álmában agyonnyomja kőlykeit